

Het gat en de man met de kerrevijker

‘Fulco heeft er zin in vandaag!’ Floris klopt zijn paard op de hals terwijl hij de teugels wat aantrekt. ‘Rustig maar, jongen. Straks mag je galopperen.’

‘Fury maakt zich nog niet zo druk’, reageert Filip, die naast Floris rijdt. ‘Maar wacht maar tot we op de crossbaan zijn! Dan lopen we jullie er met gemak uit, hè Fury?’

Fury lijkt te knikken, maar dat komt omdat hij een lastige vlieg kwijt wil.

De twee broers rijden nu in flinke draf over een weg aan de rand van het Orderbos bij Apeldoorn. Bijna elke week zijn ze daar wel een keer te vinden voor een buitenrit met hun paarden Fulco en Fury.

‘Laten we effe bij de kazerne kijken hoe ver ze zijn met de bouw.’ Floris stuurt zijn paard vlak langs het hek. Hij moet iets bukken om de takken te ontwijken van een boom die naast het hek staat aan de kant van de kazerne.

Op hetzelfde moment springt er een eekhoorn van een tak af, vlak langs het hoofd van Fulco. Geschrokken slaat het paard zijn achterbenen uit.

‘Hé joh, doe normaal!’ Floris kan zich maar net overeind houden in het zadel. Snel trekt hij de teugels strak, om te voorkomen dat Fulco ervandoor gaat.

‘Wat was dat nou?’ vraagt Filip verbaasd.

‘Een eekhoorn; daar schrok hij behoorlijk van. Hij trapte fors tegen het hek.’

‘Hopelijk geen verwonding? Laten we even kijken.’ Filip staat al stil.

Ook Floris stijgt af en bekijkt de achterbenen van Fulco. ‘Mmm, zo te zien mankeert hij niks.’

‘En het hek?’

‘Maak je nou een geintje?’

‘Nee, tuurlijk niet’, zegt Filip serieus. ‘Zo’n hoefijzer komt flink aan, hoor.’

Floris haalt zijn schouders op, maar loopt toch maar even terug naar de plek waar het gebeurde.

‘Hé, moet je nu eens zien, Filip. Er zit een gat in het hek!’

‘Dat kan haast niet, joh. Zo hard trapte hij niet.’ Filip kijkt zo ongelovig dat Floris ervan in de lach schiet.

‘Kijk zelf maar.’

Filip keert Fury en rijdt naar Floris toe. Nu ziet hij het ook. In het stevig gevlochten hek zit onmiskenbaar een gat.

‘Maar dat kan nooit van die trap gekomen zijn, Floris. Dit moet al een zwakke plek geweest zijn.’

‘Zou je denken? In het hek van een zwaar beveiligde kazerne?’

Floris gaat er op zijn knieën bij zitten. Even is het stil. Dan kijkt hij op.

‘Kijk nog eens goed!’ Zijn stem klinkt opgewonden.

‘Hoezo?’

‘Valt je niks op?’

‘Nee, niet echt.’

‘Kom dan eens dichterbij.’

Filip buigt zich voorover en bestudeert het mysterieuze gat.

‘Hé ... wacht eens ... er is in het hek geknipt!’

Floris knikt. ‘Ja, hier en hier en hier ... Kijk, hierboven ook.’

Filip duwt tegen de zwakke plek. ‘En als je ertegenaan duwt, ontstaat er een gat.’

‘Precies! En als je het weer terugbuigt, zie je bijna niet dat het hek kapot is!’

De broers kijken elkaar aan. ‘Dus dat betekent ...’ zeggen ze vrijwel tegelijk.

‘... dat er iemand naar binnen is gegaan’, maakt Floris de zin af.

‘Of dat er iemand naar binnen wil en dit gat alvast gemaakt heeft’, zegt Filip peinzend.

‘Maar dat zou dan toch allang ontdekt moeten zijn?’ twijfelt Floris.

‘Volgens mij loopt er alleen zo nu en dan een wacht langs het hek als het donker is. En dan zie je echt niet dat er geknipt is.’

‘Nee, da’s waar.’

De jongens stijgen weer op en rijden in rustig tempo verder richting de Kleiberg.

‘Zullen we nog even langs de padvinders gaan?’

‘Best.’

Ze steken de Berghuizerweg over en rijden het paadje in dat naar de padvinders voert. Soms moeten ze bukken voor overhangende takken. Het pad voert omhoog; het padvindershuis staat op een heuvel.

‘Moet je dat zien.’ Floris wijst naar het bospad dat rechts naar

beneden gaat. Nu ziet Filip het ook: een man staat door een verrekijker naar de kazerne te turen. Op hetzelfde moment krijgt de man de jongens in het vizier. Hij laat meteen de kijker zakken en loopt dan snel de heuvel af, naar de Berghuizerweg. Floris kijkt Filip veelbetekenend aan. 'Wat doet die vent geheimzinnig! Waar keek hij nou naar? Er zit hier toch geen wild?' Filip haalt zijn schouders op. Ook hij heeft er een vreemd gevoel bij. 'Het leek wel of hij ons niet wilde zien.'

'Nou, ik denk eerder dat hij niet wou dat wij hem zagen.' Floris laat Fulco een stukje draaien om te kijken of hij nog een glimp van de man kan opvangen. Maar hij lijkt wel van de aardbodem verdwenen. 'Jammer, ik had hem graag nog wat beter in zijn gezicht gekeken. Ik zag alleen dat hij een flinke neus had, met een soort bocht erin.'

Filip geeft Fury de sporen. 'Kom op, we gaan verder. Die haakneus zien we toch nooit meer.'

'Dat zeg jij. Ik vind het wel vreemd dat hij naar de kazerne stond te loeren.'

'Floris ziet weer eens spoken, hoor. Denk je dat hij wil inbreken of zo?'

'Kan toch?' zegt Floris verontwaardigd. 'Er zijn actiegroepen die sabotage plegen op een kazerne. Dan doen ze suiker in de benzinetanks of zoiets. Dat heeft pa weleens verteld.'

'Ja, dat zijn pacifisten.'

'Passiwat?'

Hoewel Filip in groep 8 van de basisschool zit en Floris al op de havo, is Filip zijn broer vaak de baas als het over taal gaat. 'Een pacifist is iemand die voor geweldloosheid is', legt hij uit.

‘Die lui zijn ook tegen het leger.’

Floris ruikt direct avontuur. ‘Zou hij soms een aanslag op de kazerne willen plegen?’ Even is hij stil. Dan trekt hij snel zijn conclusie: ‘Misschien heeft hij dat gat in het hek wel gemaakt!’ ‘Ja hoor’, lacht Filip, ‘een pacifist die een aanslag pleegt. Dat is toch ook geweld, man!’

‘Nou ja, weet ik veel’, mompelt Floris. Dan, opverend: ‘Zullen we hem proberen te volgen?’

‘Ja, met een paard zeker. Hij ziet ons toch direct? Laten we maar lekker doorrijden. We hebben al genoeg vreemde dingen gezien vandaag.’

‘Mij best’, bromt Floris. Opnieuw geeft hij Fulco de sporen. Als ze bij de padvindershut zijn, nemen ze de weg naar de crossbaan.

‘We hebben toch wel geluk dat we hier vlakbij wonen’, roept Filip. Ze galopperen het brede zandpad af. Het zand vliegt hoog in de lucht achter de hoeven van de paarden.

‘Zeker weten! En dat we allebei een mooi paard hebben.’

‘Soms denk ik weleens: zouden pa en ma rijk zijn? We hebben een mooi huis, een stel paarden, een auto ...’

Floris bukt om een tak te ontwijken, kijkt snel opzij en zegt lachend: ‘Nou, ik hoor pa ook weleens zuchten, hoor. Als er weinig lesklanten zijn of als hij een vracht hooi moet bestellen.’ ‘Ja, da’s waar. Maar niemand in mijn klas heeft een eigen paard.’

Zo heeft Floris het nog nooit bekeken. ‘Nou ja, onze klasgenoten hebben misschien weer andere dingen, die wij niet hebben.’ ‘Effe draven, hoor’, hijgt Filip. Hij houdt zijn paard in. ‘En wat

dacht je van vluchtelingen in Syrië of in Afrika? Die hebben soms niet eens te eten.'

Floris schudt zijn hoofd. 'Onze filosoof is weer eens bezig. Waar jij je allemaal niet druk om maakt.'

'Beter een arme silofoof dan een rijke facipist', zegt Filip eigenwijs.

'Aha, meneer gebruikt een spoonerisme.¹ Maar hou het wel netjes, ja?'

Dan realiseert Filip zich pas wat hij zei. 'Sorry, 't gras maar een wapje.'

'Ja, die wennen we nu kel', spoonert Floris mee.

Met een wijde boog rijden de broers door het bos terug naar de Ordermolenweg, waar de manege van hun vader is. Ze wonen bij de manege, waardoor het hele gezin bijna dagelijks met paarden bezig is. Maar ze willen ook niets liever.

'Nog effe stappen in de bak?'

'Ja, best.'

Als ze de oprit naar de manege oprijden, wijst Filip op de bak.

'Kan niet. Pa geeft les.'

'Hè, bah. Altijd die vervelende lessen', moppert Floris terwijl hij afstijgt. Maar als hij ziet wie er tussen de lesklanten in de bak rijdt, lichten zijn ogen op. Linda! Met haar springerige blonde haar en haar vrolijke gezicht. Linda ziet hij graag rijden. 'Ik ga zo toch maar effe kijken naar die les. Is wel een leuke groep.'

1. Een spoonerisme is een uitdrukking waarbij een of meer letters van twee woorden verwisseld zijn. Daardoor ontstaan er rare en soms ook grappige woorden.

Filip lacht. 'Haha, eerst balen en nou ineens gaan kijken. Ik heb je wel door, mannetje.'

'Misschien moet ik pa nog helpen', redt Floris zich eruit.

Snel zadelt hij Fulco af en zet hem op stal.

Nonchalant leunt hij even later op het hek. Als Linda langskomt, steekt hij zijn hand op. 'Moet ik je straks nog helpen bij het afzadelen?'

Linda is hem al voorbij, maar draait zich half om en roept: 'Ik kan het best zelf, maar ik vind het wel leuk als je helpt.'

Floris krijgt een kleur, maar niemand ziet het gelukkig.

Na vijf minuten is de les afgelopen. Floris loopt met Linda mee naar de stal en helpt haar met het zware zadel.

'Toch wel makkelijk, zo'n hulpje.' Plagend geeft Linda hem een por in zijn zij. Bij Filip zou hij direct teruggestompt hebben, maar dat durft hij nu niet goed. Samen bergem ze zadel en hoofdstel op. Floris doet alles veel rustiger dan normaal. Hij wil dit moment met Linda zo lang mogelijk rekken.

'Zijn jullie samen wezen rijden?' vraagt Linda als ze naar het kantoortje lopen waar de leskaart afgetekend wordt.

'Ja, we hebben lekker gegaloppeerd over de crossbaan.'

Linda zet grote ogen op. 'Jullie boffen toch maar met een eigen paard en het bos vlakbij.'

'Dat zei Filip ook al vanmiddag. Gek eigenlijk, ik vind het heel gewoon.'

'Gewoon?' Linda kijkt hem verbaasd aan. 'Je weet niet wat je zegt, joh. Ik zou niks liever willen, maar ik woon in een gewone straat en mijn vader is boekhouder.'

Floris kijkt een beetje beschaamd. 'Nou ja, misschien heb je wel gelijk. Maar jij rijdt toch ook elke week?'

'Ja, dat is waar, al is het dan niet op mijn eigen paard. Wie weet, later ...'

'Dan help ik je met het kopen van een paard, goed?'

Linda doet gelijk mee. 'En als jij dan de manege van je vader overneemt, dan kom ik bij jou les nemen.'

'Of je komt hier wonen!' Op het moment dat hij het zegt, beseft Floris wat hij eigenlijk bedoelt. Snel herstelt hij zich: 'Nou ja, ik bedoel, hier in de buurt, of zo.'

Linda kijkt hem lief lachend aan. 'Wie weet, Floor, wie weet.'

Dan geeft ze hem een hand en zegt heel officieel: 'Meneer Scherling, hartelijk dank voor uw uitstekende begeleiding!'

Voordat Floris de kans krijgt om te reageren loopt ze lachend weg.

En achteromkijkend: 'En nu ga ik mijn kaart af laten tekenen bij de echte meneer Scherling. Die is voorlopig nog wel even de baas hier.'

Als alle lesklanten weg zijn, helpt Floris vader met opruimen en afsluiten.

'We moeten nog even naar die lichtmast kijken', wijst vader.

'Is 'ie kapot?' informeert Floris.

'Ja, hij geeft geen licht meer, maar ik kan niet ontdekken wat er aan de hand is.'

'Zal ik eens kijken?'

'Ga je gang, maar ik geef je niet veel kans.'

Floris loopt naar de lichtmast. Zijn ogen gaan langs de kabel

die uit de grond komt en naar de lamp bovenin loopt. 'Is die kabel wel goed?'

'Hoezo?'

'Kijk eens hier.' Floris wijst op een beschadiging aan de kabel.

'Het lijkt wel of daar aan gevreten is.'

'Je kon weleens gelijk hebben', zegt vader verbaasd. 'Het werk van een das of een steenmarter, denk ik. Dat stukje moet vervangen worden. Nou, dat moet dan morgen maar. Er is vanavond toch geen les.'

Hij draait zich om naar Filip, die ook naar buiten is gekomen.

'Waar zijn jullie vanmiddag geweest?'

'O, we hebben een rondje gemaakt; eerst langs de kazerne, toen naar de crossbaan en daarna over de Ordermolenweg weer terug ... Hé pa, Fulco trapte tegen het hek van de kazerne ...'

'... en toen ontdekten we een gat in het hek!' neemt Floris het snel over. 'En we zagen ook een pacifist.'

'Een wat?' lacht vader.

'Pacifist', verbetert Filip.

'Die zat zeker op klaarlichte dag met een betonschaar een gat in het hek te knippen?'

Filip grijnst. 'Nee, natuurlijk niet, pacifisten zijn toch tegen geweld?'

'Klopt, en daarom ook tegen het leger. Pacifisten hebben vast ook een hekel aan kazernes. Een gat in een hek knippen is toch geen geweld?'

'Zou hij het dan toch gedaan kunnen hebben?' Floris zou het liefst zo terugrijden.

‘Nu ben ik toch wel benieuwd naar wat jullie hebben beleefd. Vertel op ... Nee, ga eerst de paarden maar op stal zetten. Goed roskammen, want ze zullen wel vies zijn van die rit over de crossbaan. Lekker gegaloppeerd zeker?’

‘Nou en of’, glundert Filip.

Als de paarden op stal staan, doen Floris en Filip hun verhaal. ‘Dus jullie vonden het een rare kerel?’ vraagt vader dan. ‘Maar waarom? Je kunt toch niet zomaar iemand verdenken omdat je hem raar vindt?’

Nee, dat snappen de jongens ook wel.

‘Maar ik vind wel dat jullie dat gat moeten rapporteren aan iemand op de kazerne.’

‘Maar misschien zit dat gat er al heel lang en lachen ze ons gewoon uit’, zegt Filip verontwaardigd. ‘Dan staan we daar mooi voor aap.’

‘Dat zal wel meevallen’, zegt vader. ‘En anders ga ik wel mee. Maar vandaag wordt dat niks meer. Trouwens ... Aanstaaende zaterdag is er een open dag op de kazerne. Zullen we daarheen gaan? Dan vinden we vast wel iemand aan wie we dit verhaal kunnen doen.’

‘Yes!’ juicht Floris. ‘Lijkt me gaaf! Ze hebben geen tanks daar, hè? Ik zie ze tenminste nooit rijden.’

‘Nee, niet meer, maar er is genoeg interessants te zien. Zullen we vragen of opa meegaat? Die is ook in dienst geweest.’

‘In dienst? Wat is dat nou weer?’ vraagt Filip verbaasd.

Vader lacht. ‘Vroeger moest bijna elke jongen anderhalf jaar verplicht in het leger. Dat heette de dienstplicht.’

‘Dus u bent soldaat geweest! Dat wist ik helemaal niet.’ Floris kijkt bewonderend naar zijn vader.

‘Ja, en ik heb zelfs geschoten, met een geweer en een mitrailleur.’

‘Echte?’

‘Ja, echte wapens en echte kogels, maar gelukkig niet op echte mensen.’

‘Hoe dan?’ De jongens hangen aan zijn lippen.

‘Dat vertel ik op de kazerne wel’, weert vader lachend af. ‘Dan kan opa me aanvullen.’